

DE HOND VAN DEN ARME.

Wat doen die menschen met een hond?
Zoo vraagt men menigmaal.
En 't is of ik die vraag verstand,
Al spreek ik nooit hun taal.

't Is waar die arme heeft geen brood
Voor zich en zijn gezin;
En toch bij al dien bitteren nood,
Neemt men er mij nog in.

En schoon geen overvloed hen wacht,
Zelfs geen bescheiden deel,
Al is hun slaapstee ook niet zacht,
'k Ben nimmer hun te veel.

Maar waarom geeft men dan een deel
Van 't karig sober maal
Aan 't dier, den arme toch te veel?
Zoo is der rijken taal.

Waarom? de arme heeft een hart,
Dat ook vol liefde klopt.
En schoon gekoeld door leed en smart,
Die bron wordt niet verstoppt.

Zie 't arme besje neêrgebukt,
In 't hutje gansch alleen,
Al heeft haar leed en nood gedrukt,
Haar hart is niet van steen.

Naar liefde smacht nog haar gemoed,
Naar trouw ziet zij steeds uit,
En wat zij lijdt of wat zij doet,
Geen liefde wordt gestuit.

Al heeft zij man, noch maag, noch kind,
Is eenzaam lang geweest,
Toch heeft zij iets dat haar bemint,
Al is 't een reedloos beest.

Zij deelt zoo graag haar stukje brood
Met mij haar zooveel waard,
En 't hapje dat haar hand mij bood
Is uit den mond gespaard.

Maar o, ik ben ook trouw en goed
Voor haar die mij bemint,
En als ik 's morgens haar begroet,
Schijn ik voor haar een kind.

En is het koud of vochtig weêr,
Of d' aard met sneeuw bedekt;
'k Leg mij dan aan haar voeten neêr,
Tot ons de morgen wekt.

Zij warmt zich aan mijn ruige vacht,
En, zoo door mij bewaakt,
Zorg ik gestaag den ganschen nacht
Dat haar geen leed genaakt.

En komt zij 's avonds nat en moe,
Haar eenzaam kluisje in;
Dan blaf ik haar mijn welkom toe,
Zij weet dat ik haar min.

Ik ben haar vreugd, haar vriend, haar troost,
Ik deel in iedre smart,
En, heeft zij bloedverwant noch kroost,
Ik lig haar na aan 't hart.

Zeg rijke, zeg begrijpt gij 't nu?
'k Wed dat gij mij verstandt,
't Geluk der aard, 't is al voor u,
Laat d' arme dan zijn hond.

Zwolle, 1872.

ANNA.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

Jezus' hemelvaart en de onze.

»Hoe zou Jezus toch naar den hemel zijn opgenomen?
Zou het ligchaam der ontpanding, hetwelk Jezus bij zijn
heengaan had, dan hebben kunnen opstijgen terwijl onze
ligchamen immers dalen?»

Deze vragen werden door een leergierig knaapje aan zijn
onderwijzer gedaan. Het antwoord, dat de meester gaf,
luidde ongeveer als volgt:

»De zoogenoemde wetten der natuur, welke onze tegen-
woordige aarde dienen, zijn afhankelijk van die krachten,
welke alle beweging en leven in de onbezielden natuur te-
weeg brengen. Aantrekkingskracht en ondoordringbaarheid
zijn van die bewegingskrachten niet de geringst magtige.
Maar denk u nu een oogenblik in de eeuwigheid, waar
alle denkbeeld van tijd en plaats ophoudt, wat zult ge
daar met ondoordringbaarheid beginnen? Gij weet toch
dat men door ondoordringbaarheid verstaat: twee ligcha-
men kunnen niet tegelijkertijd dezelfde plaats beslaan. Waar geen plaats, geen afgesloten
ruimte, geen beperkte omtrek meer bestaat kunnen
alle ligchamen zich overal en naar alle zijden, naar wille-
keur bewegen. Daar is ook van geen aantrekkings-
kracht meer sprake, ten minste op de wijze, zoo als
wij die hier verstaan, dat alle ligchamen de neiging heb-
ben elkander te naderen en alleen door de omringende
dampkringslucht in die toenaadering worden gehinderd.
Wat weet de eeuwigheid van een dampkringslucht!

Van het ligchaam, dat Jezus na zijne ontpanding had,
wordt ons medegedeeld, dat het door gesloten deuren bin-
nendrong; dat het versehen en verduwen zonder dat ie-
mand het bemerkte, hoewel het zichtbaar was. Dat lig-
chaam was ook niet aan de wetten der stof, die alles
naar beneden drukken, onderworpen. Het was niet soort-
gelijk zwaarder dan de dampkringslucht, het was evenmin
soortgelijk lichter; maar het kon beide zijn. Het had
met de wetten der zwaartekracht niets te maken.

Eene andere aantrekkingskracht is daâr geldig. Het is het
goddelijke, d. i. het eeuwige, het uit God voortgekome-
ne, dat door God weder wordt aangetrokken. Het is
die aantrekkingskracht, welke ons ook thans doet hijgend
uitzien en smachtend verlangen, om met ons verheerlijkt
Hoofd te worden verenigd in het vaderhuis, in de vrije
lucht, die door geen zonde meer zal worden besmet.
Voor die hemelvaart behooven wij het ligchaam der
ontpanding niet, al zouden wij het ook des noods met
ons meê kunnen nemen, als God het wilde. Ook van Je-
zus lezen wij immers, »dat de hemel Hem moet ontvangen
tot de tijden der wederoprigting aller
dingen, die God gesproken heeft door den mond al zij-
ner heilige profeten van alle eeuwen." Handel. III: 21.
De hemel is niet het einddoel van onze eeuwige bestem-
ming. De nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont,
zal ook door den Heiland bewoond worden, als Hij we-
derkeert met zijne vele duizende heiligen. — Op die
nieuwe aarde zal eene geheel andere inrigting wezen, dan
die welke de oude in stand houdt. De dood houdt er niet
alleen op, maar ook de geboorte, en al wat des buiks is
zal worden te niet gedaan. Die den Heer verwachten zul-
len de kracht vernieuwen, zij zullen opvaren als de
aren den; deze profetische woorden komen dan tot hun
volle regt."

Gelukkig voor u, lezer! als ze nu reeds voor u niet twij-
felachtig van betekenis zijn.

Hemelschgezindheid.

»Zijt gij hemelschgezind?»

»Ik? wel neen, dat weet gij wel beter."

»Zeer opregt van u gesproken, mijn vriend, uw
woord en wandel getuigen altijd, dat gij uit de aarde aardsch
en daarbij immer aardschgezind zijt."

»Maar waarom vraagt gij er mij dan nog naar, als gij
het toch reeds wist? Of wildet gij wellicht ook weten of
ik er wel voor uit zou komen? Neen, vriend, ik zeg het
net zoo als het is. Van alle huichelarij heb ik een af-
keer."

»Hoe weinig kent gij u zelve, vriend. Ja, gij hebt
het gereden, ik wilde eens zien of gij opregt zijt, en ik
heb tot mijn leedwezen bemerkt, dat gij zeer opregt
spreekt, maar zeer onopregt handelt."

»Hoe zoo?»
»'t Is van d'g hemelvaartsdag, niet waar? Wat doet
gij in de kerk als gij aan den hemel en de hemelschge-
zindheid toch part noch deel wilt hebben? En wat deelt
gij dat versje zoo schoon meê te zingen: Hoog omhoog
het hart naar boven, Hier beneden is het niet,"
als toch uw gansche gedrag en wandel nog veel luider
roepen: hier beneden is het wel? Zoo hebt gij toch al
den schijn aangenomen of gij het wel geloofdet."

»Dat vat gij verkeerd op, vriend, ik ga alleen naar de
kerk om anderen genoege te geven, en zing alleen mede,
omdat ik veel van zingen houd."

»Zoo bewijst dus uwe laatste bekenenis, dat er niet
de minste zelfstandigheid bij u wordt gevonden, en gij ten

eencmale onverschillig zijt omtrent uwe eeuwige belangen.
Toch heeft uw kerkgaan en uw zingen in de kerk eene
diepere betekenis voor u dan gij zelf vermoedt. Uw
christelijke opvoeding en uw kinderlijk verleden spelen
daarbij eene groote rol. Deze vormen een touw, waarbij
God u nog vasthoudt, al hebt gij Hem vaarwel gezegd.
Zoudt gij er wel toe kunnen besluiten nooit meer een
psalm of geestelijk lied te zingen, nimmer meer ter kerke
te gaan?»

»Ik geloof van neen."

»Mijn vriend, dan zijt gij nog niet voor den hemel
verloren, en ik hoop, dat gij uwe loszinnige taal van
straks nog eens zult leeren betrouwen, en den Geest
Gods bidden, dat Hij blase in het dorre raderwerk uwer
uitwendige en gedachteeloze godsverering."

De Heilige Geest is de stoom.

Op eene zondagschool werd eens door een onderwijzer
gevraagd: »Wat hebt gij kinderen toch aan den Heiligen
Geest?»

»Die moet ons leeren bidden," antwoordde een meisje.
»Die moet mij leeren het goede te doen," zei een ander.
»Die moet mijn hart vernieuwen," sprak een derde.

»Die moet stoom voor en achter den zuiger brengen,"
riep een klein knaapje, wiens vader machinist was.
»Hoe bedoelt gij dat, mijn beste jongen?" vroeg de on-
derwijzer.

»Oulangs liet vader mij de lokomotief zien," antwoordde
het kind. »Hij wees mij de kruk, den stang, den zuiger,
de stoomcylinder, de rookkast, den vuurhard, de veilig-
heidsklep, en al wat in de machine is. Alles moest maar
dienen om dat groote drijfwiél in beweging te brengen, en
de beide drijfwielen doen verder al het werk; de andere
wielen doen niets dan dragen. Toen vader mij alles gewe-
zen had, zei hij nog: Zoo als het met de lokomotief gaat,
gaat het ook met het menschelijk hart. Dat bezit alle
eigenschappen om God lief te hebben en Hem tot eere te
leven; maar als de Geest Gods niet in dat hart blaast,
blijft het stijf en koud, en is zonder beweging voor goede
zaken. Komt echter de Heilige Geest er in wonen, dan is
er stoom bij den zuiger, en het geheel zet zich aan het
werk."

De Heilige Geest eene duive.

Bij den doop van Jezus danlde de Heilige Geest als
eene duive op Hem neder. Op den eersten christelijken
Pinksterdag waren vuurtongen, wind en vreemde talen de
kenteekenen zijner komst op de apostelen. Betekenisvol
waren deze teekenen voorwaar, en veel ware daarover te
zeggen; wij willen nu alleen hooren wat zekere zondag-
schoolleraar daarvan zeide omtrent de duif. »De
Heilige Geest," zeide hij, »komt daar niet als een steen
uit den hemel dalen, die plotseling de deur van het hart
openraamt; neen als eene duive, die in honderden kringen
om en om zweeft, en zoo met uitgespreide vlerken neerstrijkt
op de plaats harer ruste. Hij omringt het hart, dat Hij
zich ter bewerking koos, sluit het in telkens nauwer
wordende kringen in, en komt er dan schier onmerkbaar bin-
nen. Hoe krachtig zijne werking ook wezen moge,
het is niet door kracht noch door geweld, maar door
mijnen Geest zal het geschieden, zegt God. Kinderen en
volwassenen, wie gij ook zijt, let op die zwevende duive,
sluit uw oor niet voor haar gekir, noch uw oog voor haar
vleugelslag, noch ook uw hart voor haar bionentreden.
Verwijderd alle hinderpalen, die haren intogt zouden belem-
meren; zij begeert eene droogte plek waar zij rustig het
hol haars voeten nederzetten kan."

»Mama, in den hemel is het schoon!"

Treffend is de kracht des Heiligen Geestes soms geopen-
baard in zulke menschen 't zij volwassenen naar het lig-
chaam, of nog in de kindsheid, die ontvatbaar schenen
voor iedere andere aanraking met de buitenwereld, en in
hunne geestvermogens gekrenkt, maar zeer weinig in staat
waren te begrijpen. Het woord, dat hierboven staat,
werd door een jongste van acht jaren tot zijne moeder
gesproken. Hij heette Cornelis, en was altijd zeer zwak
van ligchamsgestel en van geestvermogens geweest. Voor
het eerst van zijn leven hoorde hij van den hemel vertel-
len, terwijl het versje aan de kinderen werd uitgelegd en
van buiten geleerd: »In den hemel is het schoon." Op-
getogen van blijdschap kwam hij thuis en riep: »Mama,
Mama, in den hemel is het schoon." Nog geen half jaar
later lag het kind op zijn sterfbed. Hij leed veel, zeer
veel; maar zijn ligchaamslijden achtte hij niet het aller-
minst; zijn jeugdig hoofd en hart was vervuld met de heer-
lijkheid van den hemel, en vol blijdschap over de verzo-
ning zijner zonden in Jezus' bloed sloot hij de oogen met
den uitroep: »Mama, Mama, daar zijn de engelen om mij
te halen, Cornelis gaat naar den hemel!"

Zó krachtig had de Heilige Geest in enkele woorden
aan dit ongelukkige kind gearbeid.